

Вѣстникътъ излиза дваждъ: на 1 и 20 а притурната, — еднѣждъ: на 10 число всѣки мѣсець
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. ПОЕВА.

Съдържание.

Раскошътъ и Православний проповѣдникъ. — Софийска въстъ. — Бѣ една нощъ. — Ипотикираний момакъ. — Облоленил.

Раскошътъ

и
«Православний проповѣдникъ».

Когато се явява нужда да се говори за раскоша, типично е вече, безъ особенни разсъждения, да се отдава причината на това общественно зло на жената. Да се размисли обаче по-дълбоко и се разбере кое нѣщо се казва раскошъ, врѣдителенъ ли неврѣдителенъ ли е той, кога и какъ се появява той, малцина даватъ си труда за това. А по навикъ просто отдаватъ го на жената, на нейнитѣ на модни дрѣхы, богато обличанне, и пр. пр. Отъ това повърхностно издирване и несправедливо обвинение на жената не само никаква полза не се достига, но напротивъ, съ това възбуждатъ у мъжетѣ, або не умраза, поне

страхъ да стѣпнѣтъ въ бракъ, тъй бато благодарение на подобно несправѣдливо отдаване на женския свѣтъ въобще порокъ, съставя се съ всѣмъ криво за него попятне, и казватъ, че жепата е едно сѣщество, което мисли само какъ да распилява, какъ да се гузди и пр., а за дома и икономия, никакъ ни мисли. И ето, викатъ мнозина отъ мъжетѣ, че женитѣ ни цѣматъ въспитанне, че тѣ не знайтъ да управляватъ домъ, че тѣ обичатъ само балове, че тѣ се занимаватъ само съ модни журналы, посѣщения и пр. пр. Съ такъвъ характеръ е написана и въ «Православний проповѣдникъ» една статия подъ надсловъ «Палубното послѣдствие отъ раскоша», въ която статия типичнитѣ горни фрази се отправятъ безжалостно на жената бато, або не едничката, поне най-главната виновница на раскоша.

Какво нѣщо е раскошъ и кога именно и какъ той се явява, ние не веднѣждъ сме писали въ страницитѣ на вѣстника си, за това излишно считаме да приповторимъ онова, което сме писали

нѣколко ишти. Тукъ ще разгледаме само до колко сж справедливи отдаденитѣ до женитѣ хули и ще покажемъ, кой е пмевно главния виновникъ, както на разврата така и на раскоша.

И тъй въ казана статия на «Православния проповѣдникъ» е казано, че «жената, която винаги се намира повече подъ влиянието на чувството, отъ колкото на ума, е много по-наклонна къмъ раскоша, отъ колкото мъжътъ, затова въ тия семейства тя се прѣдава на по-голѣмъ раскошъ». Прѣди всичко нека ни позволи почтенний нашъ събратъ да му възразимъ, че жената, ако и да се намира повече подъ влиянието на чувствата, обаче тя върши повече онова, което ѝ диктува здравия разумъ, отъ колкото чувството. Доказателство служатъ разнитѣ ѝ перипетии прѣзъ разни периоди на живота ѝ, гдѣто тя героически се противопостави на толкова раздражняния на чувствата ѝ и, въпрѣки толкова постоянни безпокойствия, причинени не отъ мнозина безсѣвъстни мъже, излиза побѣдителка. Като мома, тя е обсадена отъ разни безсѣвъстни Господиновци, отъ които единитѣ хвърлятъ око на нейнитѣ богатства, други на нейнитѣ хубости, други какъто сжпоцѣнно намиратъ у нея, безъ да щадатъ даже и най-сжпоцѣнното нѣщо за една мома — честта, за стиѣманието на която не забавятъ да употребятъ всичката си умствена способностъ. Момитѣ обаче съ удивителна храбростъ противостоятъ и отблъскатъ подобнитѣ нечестии на много мъже примки, но уви! има нѣкои, които не могатъ да се освободятъ отъ майсторския хвърленитѣ примки на мъжа, и се излѣгватъ; тѣ сж именно първитѣ жертви на чуждото невѣспитание. За добра честь, тѣ сж твърдѣ малко, а всичкитѣ моми верѣдъ толкова лѣжливи ласканья на мъжа, излизатъ побѣдителки и оставатъ невинни.

Едвамъ когато се омъжи жената, намира нѣкакъ по свободенъ животъ. Обаче съ оскърбне отбѣлѣзваме, че и тогава даже не оставатъ тѣ безъ ласкатели отъ безсѣвъстни нѣкои мъже, които нѣматъ нищо свещенно и които за нищо друго не мислятъ, освѣнъ, какъ да озлощаватъ жената и какъ да разсѣятъ раздора въ семейното щастие! Нека ни каже сега почтенния ни събратъ, мъжътъ ли, повече дѣйствува подъ влиянието на чувството и развършава жената или жената? Нека ни каже, злосторствата, слѣдствие на необуздани чувства, отъ жена ли се извършватъ повече или отъ мъжа?

Нека ни каже, защо мъжетѣ сж полигами, когато по-малко дѣйствували подъ влиянието на чувствата отъ колкото на ума и еднаква ли е невинността имъ съ жената? Не се съмняваме, че всѣки ще се съгласи съ насъ, че жената е онова нравствено сжщество, което ако и да е до най-висока степенъ чувствително, обаче не дѣйствува подъ влиянието на чувството, безъ контрола на разума. Исклученията не вземаме прѣдъ видъ, нито ония исклучителни нѣкои семейства, които се мъчатъ да се поставатъ на по-висока нога, и се прѣдставятъ като аристократки. У насъ аристокрация нѣма. Исклучението не е правило. За това ние не отричаме, че има и у насъ жени, които мислятъ само какъ да се обличатъ какви посѣщения да направятъ, въ кои балове да отиватъ и пр. Не ще съмнѣние, тѣ сж бичъ за нѣкои семейства, но общата маса у насъ не е тъй както расправя почтенния ни събратъ. Ако обаче подобни расипителки-жени сж бичъ въ семействата си, виновността на което ние отдаваме пѣкъ на мъжа, какво ще ни кажатъ за ония жени, които не само викава семейна поддръжка не намиратъ отъ мъжетѣ си, но даже сж принудени съ частния си трудъ, да поддържатъ семейството си и въ джоба на мъжа си да тургатъ нужното количество за ежедневно харчение въ кафенетата? Какво ще кажатъ за ония жени, които съ бащиното си богатство въздигатъ мъжа, а пѣкъ той не само по комаритѣ и други азартни игри изиграва всичкото имание на жена си, но цѣла нощъ принуждава да го чакатъ постоянно въ тревожно положение, жени, дѣца? Какво ще кажатъ и за ония жени, които, освѣнъ че никаква помощ не получаватъ отъ мъжа си, но често го приематъ въ нетразвенно и мизерно положение въ дома, когато биящата и други подобни сж нѣща обикновени? Колко невинни такива жени можемъ посочи, които сж убити даже отъ мъжетѣ си!

«Жената имала грижата само да се нагичи и натруфа по най-новата мода, да се наяде и напие най-добръ» (! р.) Прѣди всичко нека ни бжде позволено да кажемъ, че раскоша не се състои въ модното обличане. На противъ, модното обличане показва жена, способна, икономка, естетична и съ вкусъ, а жена, която не знае да се облича модно, показва, че тя е лѣжлива, безъ вкусъ, неспестлива. Споредъ насъ, най-голѣма похвала заслужва оная жена, която съ най-евтини и здрави платове ще умѣе да носи

винаги дрѣхи съ вкусъ и по мода; която ще умѣе миналагодишната мода какъ да обѣри за тази годишната. А най разсипителна и за укоръ ще бѣде оная жена, която се облича, не по модата, както иска почтениия ни събратъ, но дрѣхитѣ ѝ костуватъ много по скъпо. Така щото, по модата обличане не показва разкошъ, стига жената да е способна и искусна, а невкусното и скъпото обличане. Че у насъ женитѣ разбрали това много добръ показва и отворенитѣ толкова стопански училище, а повечето отъ женитѣ сега почиждатъ сами вече да скрояватъ дрѣхитѣ, а онѣя които още не могатъ сами да ги зашиятъ, намиратъ много евтини цѣни въ тия училища. Нека сега да направимъ една малка сметка и видимъ кой харчи повече и кой се облича по разкошно, жената ли или мъжъ.

Една жена икономка, която знае да се облича по модата ще харчи за една зимна рокля срѣдно 20 лв., за едно палто, 40 л., за една лѣтна рокля, 15 л., за двѣ шапки, 30 л., за една лѣтна дрѣшка, 15 л., за 2 чифта обувки, 20 л., всичко прѣзъ цѣлата годината тя ще харчи 140 л., за слѣдующата година тя нѣма нужда да направи пакъ същитѣ разходи, тъй като тя сама ще може, ако стане нужда, да измѣни модата му, ако не ще може да носи пакъ същото, като прави пѣкоци измѣненія, както на шапката така и на роклята. Тия измѣненія биватъ толкова чести колкото способна е жената и тѣ при всичко че ставатъ безъ абсолютно никакви разходи, мнозина отъ мъжетѣ, виждайки постоянно цови измѣненія, зематъ това за нови покупки и, вмѣсто да похвалятъ способността на подобна жена, укоряватъ я. Ето какъ най-много се излѣгватъ мъжетѣ.

Да видимъ сега колко струватъ и на мъжетѣ дрѣхитѣ. Единъ катъ зимни дрѣхи струватъ срѣдно 60 л., едно палто, 50 л., единъ калпакъ, 30 л., нѣколко ризи, гравати, не по малко отъ 25 л., обувки 2 чифта 35 л., единъ катъ лѣтни дрѣхи съ партесю не по малко отъ 80 л., 2 шапки лѣтни и зимни 12 л., така всичко 292 лев., отъ което ясно става, че мъжетѣ, освѣнъ гдѣто харчи безконтролно, за тютюнъ, равни, разни игри, и пр. харчи само за облѣкло. отдѣлно много повече колкото жената. Тукъ ние взехме срѣдното и най обикновенното обличане както на жената така и за мъжа, като оставихме на страна балнитѣ и визитнитѣ дрѣхи.

Колкото се отнася до модното и разкошно обличане, нека ни се позволи да кажемъ, че

жената никога не се обличала тъй разкошно както мъжа се обличала и продължава да се облича. Не жената, но мъжетѣ еонзи, комуто дрѣхитѣ блещатъ отъ злато, пера, разни медали въ гърдитѣ и много други украшения; не жената, но мъжетѣ е онзи, който цѣлъ потънялъ въ златни дрѣхи и съ корона, пълна отъ бриланти и други скъпоцѣнни камъни блещи въ църквата; не жената е, най сетитѣ, онзи, който се облича съ онѣзи безвкусни фракове, клакове и лакове.

М.

Софийска вѣсть.

Виждате ли това момиченце, което иде отсрѣщати? Да. Виждъ колко слабичко и изнемощено изглежда, а при това е толкова хубавичко и чернооко. Да, нѣдвѣмъ върви отъ слабостъ. То иде сега — горкото отъ болницата, гдѣто обикаля всѣки денъ — Че защо не лѣжи тамъ като е толкова слабо? — То едвѣмъ прѣди три дена излѣзе отъ тамъ. — Болно ли бѣше? — Да и Не!..

Съ таква чудновати въпроси ма обсепа приятелката ми, съ която вървѣхме изъ пътя къмъ Александровската Болница. — Болна ли бѣше? — Да и Не. Какъ Ви се харесва този отговоръ? Не кара ли и най-хладнокръвния човекъ да се заинтересува за съдбата на прѣдмѣтното момиче? По тѣзи причина и азъ обсепахъ съ хляда въпроси приятелката си и тя най-послѣ се принуди да ми раскаже биографията на това момиче, съ условие разбира се, никой другъ да не знае, само ний двама и читателитѣ на «Ж. Свѣтъ». Момичето е отъ малкъ градецъ на еснафий родители, хора честни и уважавани отъ всичкитѣ си съграждани. Петъ години нѣмалъ дѣца, най-послѣ Всевишния имъ подарилъ едно момиченце на връхъ нова година, което бѣ за тѣхъ повече отъ всѣка радостъ на свѣта.

За кръщението на дѣтето се водиха прѣговори цѣлъ мѣсець и най-послѣ да не остане хатѣра на майкитѣ на родителитѣ, защото жената искаше да се именува бебето Мария, а бащата пъкъ на своята майка — Анна, кръстѣха го Надѣжда; това е нашата Надѣжда. нашата радостъ и нашия животъ, говориха мъжъ и жена при кръщението като смѣсваха смѣха съ радостни сълзи. Да опиша вдѣтяването на мъжъ и жената съ това драгоцѣнно дѣте, не намирамъ за нужно, защото всѣкой може да си прѣдстави положението имъ при първо дѣте и то слѣдъ като си бѣха отбили Надѣжда за второ. Разбира се у тѣхъ бѣше малко прѣувечено, поради доброто имъ материялно положение. На ъжда бѣ първо и послѣдно т. е. единственното дѣте на родителитѣ си. Тя растѣше бърже и съ това на едно растѣше и нейната хубостъ.

Надѣжда бѣ единствена на родителитѣ си, нѣ единствена по хубостъта между съгражданитѣ си. Въ това дѣте като че всичко добро се е втѣлило. Скромна, добродушна, милостива, прилѣжателка, умна, крѣсива и др. добри качества притежаваше тя.

Другарката ѝ урока ли нѣма да знае, тя ще ѝ помогне за да се не посрамѣ. Оплаква ли се нѣкоя ученичка, че нѣма туй-онуй, тя ще испроси отъ добрата си майка и ще облѣкчи положението на съученичката си. Ту ще я видите, че скача отъ радостъ, защото другаркитѣ ѝ сѣ радватъ, ту ще я видите, че плаче рѣдомъ съ нѣкое спраче останало безъ майка или Баща. Надѣжда на 15 годишна възраст свърши 4 класното училище въ градеца си. Този актъ бѣ забѣлжителенъ въ града. Надѣжда взе първата награда. Отъ всѣхъ поздравления къмъ въскителитѣ родители. Владиката бѣше на испита. Той трогателно привѣтствува Бай Ивана и Стоянка съ доброто имъ чедо, което той сочеше за примѣръ, а Надѣжда коленичаща прѣдъ него получи благословение. Свърши се и това. Момчето е учено, нѣ толкова колкото и други такива въ градътъ, а нѣкъ по мисленето на бащата и майката, тя трѣбва да стои по високо отъ другитѣ. На и съгражданитѣ, роднинитѣ и даже Владиката съвѣтстваха бай Ивана и Стоянка да испратятъ Надѣжда въ странство да слѣдва по висше нѣщо. За странство не се съгласявахъ родителитѣ, на и самата Надѣжда се боѣше да отиде много далечъ отъ тѣхъ. Най-послѣ се рѣши Надѣжда да отиде и специализира стопанство въ София Рѣшено и изпълнено. Ис тукъ се яви единъ труденъ въпросъ. Къдѣ ще живѣе Надѣжда въ София. Въ пансионъ ли или не. На това родителитѣ не бѣха съгласни. Въ пансионъ има сумма момичета съ разни характери и повѣдения, възможно е до повлиѣтъ злѣ върху невинната душица на момчето имъ. Тогава къдѣ, у кого? Наумиха си. На кумѣтъ имъ момчето, Елена е въ София и слѣдва по Стопанство отъ двѣ години насамъ. Писаха на Елена, тя отговори съ всѣка готовность, че поема грижата за Надѣжда върху си и ще я има като сестра. Прѣзъ единъ хубавъ Септемврийскій день сточияя тренъ докара бай Ивана, Стоянка и Надѣжда. Елена съ хазайтѣ си (у които квартировали) посрѣщна на гарата гоститѣ и ги отведе у дома си. Разбира се, въ квартирата си тя бѣше направила много преобразованія и бѣ приготвила богата вечера. Двѣ недѣли стояха бай Иванъ и Стоянка съ Надѣжда у Еленкини, и послѣдната показваше сжщия ентузизмъ, както и при посрѣщаннето имъ. Добра душа е тѣзи Елена, си говориха гоститѣ.

На и квартирата имъ се хареса, защото бѣше много хигиенична, а особено стаята опредѣлена за Надѣжда. Всичко вървѣше тѣй честно, тѣй невинно щого гоститѣ се съгласиха, че отъ това по добро мѣсто не може да се търси, още повече, че Елена вече живѣе тукъ двѣ години и тя исповѣдва, че по честни и по добри хора отъ хазайтѣ ѝ тя не е срѣщнала. Съгласиха се за възнаграждението, което тоже не бѣше много, и слѣдъ двадневно скърбене, нашитѣ провинциалисти оставиха момчето си подъ опекунството на Елена и замигнаха съ добро въспомѣнанне за хубостта на столицата, за наредбата въ училищата и пр. нѣ разбира се много празна имъ се видѣ къщата безъ Надѣжда.

Бѣхъ я фотографирали на разни вѣличини въ София и благодарение на това, тѣ се любувахъ постоян-

но съ образа на милото си дѣте. Всѣка поща Надѣжда получаваше по двѣ писма. Майката укоряваше бащата, че билъ слабодушенъ, че постоянно плакалъ за милото си, а той нѣкъ укоряваше майката, а въ сжщность и двамата бѣха постоянно тъжни и писмата и на двамата се пишеха повече съ сълзи. Елена и хазайтѣ получаваша често писмо съ най-горѣщи молби да пазятъ хубаво Надѣжду да не постигне да се не разболѣе «зеръ че тя е много изнежена и много— много глезена» пишеше Г-жа Стоянка.

(Слѣдва).

Бѣ една нощъ. . . .

Въ една мрачна, бурна, тайнственна нощъ, Г-жа Хоть станѣ отъ леглото си и, въ ноцна риза, се отпави съ трѣскава бързина къмъ спалнята на чедото си.

— Легни си, Алексо, не плачи: нощъта минава, а утрѣ ще трѣбва да отпътувашъ за Парижъ. Легни си. Нѣмашъ ли поне капка, капка милость за менъ? Не забѣлзвашъ ли какъ азъ чезна, тѣѣж като обличения съ цвѣтя мъртвецъ? Не разбиратъ ли, че твоитѣ горчиви въздишки и погрѣбалини ридания ми разстроихъ здравнето? Забрави Жоржа, прѣзрѣй това невъспитано сжщество, което нѣма понятие отъ учтивость, деликатни отношения и отъ опитность въ живо-та. За туй легни си и спи като ягне, — се молеше Г-жа Хоть, очитѣ на която този нѣтъ блѣскаха като брилянты.

— Добрѣ, ще си лѣгна, — каза Алекса.

Г-жа Хоть въздъхна, затвори вратата и отиде да си лѣгне.

* * *

Бѣ единъ часа слѣдъ полунощъ. Силенъ вѣтеръ вѣеше, а горѣ на небето мрачни облаци. Сегизъ — тогизъ се чувахъ мелодитѣ на една флейта.

Алекса, съ сълзи на очи и съ бързи крачки, се отправи къмъ селото Уши, което е расположено тъкмо на брѣга на Леманското езеро. Като стигна къщата, гдѣто живѣеше лодкаря Хенрихъ, тя звъни единъ прозорецъ се отвори и отъ него се показа една бѣла сѣнка, която попита:

— Кой звъни?

— Лодка ми трѣбва, искамъ да отидѣ въ Евпийнъ.

— Сега ли? Азъ съмъ малко боленъ, не можъ, — отговори бѣлата сѣнка.

— Нищо, дайте ми лодката, азъ ще отидѣ сама; а утрѣ ще Ви ѣж върна. Разбира се, за това ще Ви възнаградѣ богато.

— Коя сте? попита бѣлата сѣнка.

— Не бивайте толкова любопитенъ, а отговорете. Съгласявате ли се да ми дадете лодка за тази нощъ, слѣдъ като Ви заплатѣ двадесетъ франка?

— Двадесетъ франка? Добрѣ, почакайте малко. — Но, пардонъ, кой ще кара лодката?

— Азъ сама, — отговори Алекса.

— Добрѣ, — и се изгуби бѣлата сѣнка.

— Пардонъ, трѣбва да Ви кажѣ, че езерото е

развъзнувано; какъ ще пжтувате? се появи отново сжщия гласъ.

— Нищо отъ това, — отговори Алекса съ негодуване.

— Добрѣ, каза бѣлата сѣнка и пакъ се изгуби.

* *

Свѣтка се, гърми се, езерото се зжби, а Алекса съ куражъ, неустрашимостъ кара лодката къмъ Евиянъ и, обаяна отъ очарователния образъ на Жоржа, прѣзира силитѣ на природата. Ахъ! менъ митрѣбва Жоржъ, — подкачи тя, — защото него азъ любѣж, него адмирирамъ, за него съмъ готова да издѣжмъ. Нищо, нищо, абсолютно нищо е за менъ да стаи жертва на това езеро, защото възвисена е цѣлѣта, която азъ прѣслѣдвамъ. Чуй ти, Боже, Великий Боже, ти, който бдишъ съ зорко око тайнственния ходъ на вселената; ти, който виждашъ, че кръвъ и сълзи се безспирно лѣжатъ на тази черна, прѣзряна зема; ти, който чувашъ болезненнитѣ писъци и ужасни ридания на изоставенитѣ вдовици; ти, който оставешъ майка дѣщеря да коли, синъ баща да убива, баща дѣщеря да обезчестява, о, Боже, чуй, че азъ, твое чадо, азъ, твоя робиня, азъ, твой изоставенъ червей, прѣзирамъ смъртѣта, ако тя иска да ме проиже съ своя ханджаръ! Не, не се страхувай Алексо, куражъ, напредъ, за да стигнешъ въ Евиянъ и поздравишъ съ пламенна цѣлувка обожаяния си като идолъ Жоржъ.

Тукъ Алекса биде плѣснѣта отъ една вълна: тя се стрѣснѣ, хванѣ по-ярко лопатитѣ и пакъ продължи:

«Знаешъ ли, о милий ми Жоржъ, колко тѣжко, испитания вкусихъ азъ волѣдствия на твоего отсѣствие? Знаешъ ли колко пакти съмъ обливала съ горчиво сълзи отиравето ти до менъ писмо, писмо дихающе умъ и енергия? Не, ти не знаешъ това, ти може би и не искашъ да знаешъ. Сега, въ тия фатални за менъ часове, когато сърдце ми смъртоносно тупка, когато нѣма за менъ нигдѣ спокойствие и утѣшение, па даже и въ небесния рай, — О Жоржъ, ти, може-би, прѣспокойно си спишъ и сънувашъ въ златни краски небесни хубавици, които съ сладка усмивка на уста, съ съблазнителни смивгвания и черпи, ждрави до рамото коси се кпѣжтъ въ горекитѣ бистротечни рѣчници!»

Черпи облаци се струнахъ отъ далечни краища на небето и образувахъ една черна, гжста, заплашителна масса, която като че ли искахе да залѣе Алекса. Езерото се още зжбеше, пѣнеше, а нашия неустрашимъ пжтникъ гордо, величествено, съ царственъ погледъ караше лодката напредъ и въстѣржествуваше надъ природнитѣ сили.

* *

Г-жа Хотъ, при отиваннето на Алекса къмъ езерото, чу малкъ шумъ и, обезпокоена, станѣ да се увѣри, дали нейното чадо си е лѣгнѣло. Тя вижда отворена стаята, гдѣто Алекса, спи, а огасена лампата. Приближава се въ тъмнината къмъ нейното лѣгло, пи па и нищо не намира освѣнъ възглавници и покривка. «Ахъ, гръмъ е това, гръмъ! Гдѣ е Алекса?» — извика тя и, като се удари въ бързината си у единъ столъ,

се затѣче къмъ спалнята на Г-нъ Хотъ. Спално почука тя и отвѣтрѣ се чу гръмливъ гласъ: «Кой чука? що е? Алексо, ти ли си?».

— Азъ съмъ, азъ, отвори скоро, — отговори Г-жа Хотъ съ задавенъ отъ болки гласъ.

— Що има? гости ли?

— Ще видимъ, отвори скоро.

— Е, какво ще видѣж? — попита Г-нъ Хотъ, като си трѣнеше очитѣ и се прозяваше.

— Алекса я пѣма!

— Не е пѣрно, запали лампата да видимъ. Какъ така? гдѣ ще отиде тя? — гърмеше плачевно Г-нъ Хотъ.

Ламбата бѣ запалена, но не се намѣри Алекса въ спалнята.

— Но да не би да чете въ салона? — каза Г-жа Хотъ, отъ очитѣ на която рукижжъ порой сълзи.

Отправихъ се мжжъ и жена и къмъ салона. Г-жа Хотъ едва отворила вратата на салона, извика оплачено: «Ахъ, ето гдѣ е Алекса, тя е прострѣна на канаето като мъртвецъ!»

— Алексо, стани, Алексо! — извика майката, като се затѣче къмъ канаето и потѣгли бѣлата рокля на своята изгубена дѣщеря. — Ахъ, ужасъ, това сж нейнитѣ дрѣхи, а тя само Всевопия знае!

— Тя е избѣгала, да ѣж търсимъ, — прѣдложи съ плачевенъ гласъ Г-нъ Хотъ.

Най-добрѣ е, мислѣж, ако ѣж-потърсимъ около езерото, може би се е рѣшила да се дави, — забѣлѣза Г-жа Хотъ, цѣлото сжщество на която трѣнереше като листъ въ ужасна буря.

Рѣчено и отсѣчено. Съ чудесна бързина се облѣкохъ мжжъ и жена и се отправихъ къмъ Уши, къмъ брѣга на езерото, отъ което Алекса бѣ отплувала за Евиянъ. На пакта спрѣщнахъ единъ стражаръ, когото попитахъ, дали не е видѣлъ прѣди малко едно момиче да слѣза къмъ Уши. Той отговори утвърдително.

— Ще избѣгнемъ нещастieto, — изгърмя Г-нъ Хотъ.

— Не се знае още нищо, — възрази ужасно изпурената госпожа.

Стигнахъ до брѣга на езерото и се стараяхъ съ орловъ взоръ да съзрѣжъ Алекса негдѣ въ тъмнината. Тичахъ на горѣ, тичахъ на долу като истински лудъ, но нищо не намѣрихъ. Срѣщнахъ още единъ стражаръ и попитахъ пакъ за Алекса. «Азъ видѣхъ, — отговори той, — да ходи тукъ въ тъмнината едно момиче, но не знаѣж гдѣ се изгуби».

— Ахъ, Алекса се е одавила! Азъ съмъ изгубенъ, за менъ нѣма вече животъ, убийте ме, убийте! — цѣпеше небесата Г-нъ Хотъ.

— Чакай, търпи, какво е това отъ тебъ? Може-би тя не се е одавила, може-би да е по-нагорѣ отъ насъ. Да идимъ да ѣж видимъ, — се молено Г-жа Хотъ и, като се обърни къмъ стражара, издаде сърцераздирателенъ пискъ послѣ попита.

— Елегантно ли бѣше облѣчено момичето, което видехте?

— Достатъчно, Г-жо, — отговори учтиво стражара.

— Ахъ, Алексо, Алексо, ти си станъла жертва не любовта, ти не си имала милостъ за баща си, който те обича повече отъ себѣ си! Ахъ, какъ азъ ще живѣя безъ тебъ, безъ тебъ невинно дѣте? Въ името на Бога, отговори гдѣ си, — плачеше високо Г-нъ Хотъ и хора се насъбрахъ около му, за да го утѣшаватъ.

Търпи, бѣди мѣдъръ, Алекса не се е одавила, — се стараеше Г-жа Хотъ да утѣшава, въ душата на която се вършеше тѣжка, неспособна, отчаянна борба.

— Не, не ще да търпиж, ще викамъ високо, нека всѣки знае, че азъ съмъ изгубенъ, че азъ не мога да живѣя вече, че азъ трѣбва да се убия, не, и азъ трѣбва да се хвърля въ това езеро, гдѣто сега Алекса почива, азъ.

— Спри, Хотъ, тебѣ казвамъ, че азъ първа ще се хвърля въ водата. Бѣди милостивъ къмъ менъ

— Какво, какво има? какво е станъло? — попита едно малко човѣче, като се бързо движеше. Това бѣше бѣлата сѣнка.

Отговори ѝ се, че се прѣдполага да се е одавило едно момиче.

— Какво момиче? попита отъ ново тя.

Обясни ѝ се.

— При менъ, — отговори бѣлата сѣнка, като си съ кърпа чистеше коса, — дойде прѣди часъ и положила едно момиче и ми поиска една лодка, за да отплатува за Евиянъ.

— Луксозно ли бѣше облечено момичето? — попита съ болнаво нетърпение майката, очитѣ на която блѣсваха съ искри отъ радостъ и надѣжда.

— Да, да, луксозно, много добрѣ. Азъ тѣй мисля, макаръ че бѣше тъмно, когато ми говореше то.

— Трѣбва да ѝ търсимъ още сега, — каза Г-жа Хотъ на мѣжа си, който пѣкъ попита лодкаря, дали е съгласенъ да отплатува за Евиянъ.

— Какъ не, Г-не? стига да Ви бѣдж полѣзенъ, — отговори бѣлата сѣнка и се затѣче да приготви една лодка.

* * *

— Ти ли си, Алексо? пзвива единъ младежъ, като се хвърли съ чудесна бързина въ обятията на Алекса.

— Азъ съмъ, драгий ми Жоржъ; но да не се бавимъ, а да бързае да отплатуваме за Лозана, защото майка ми, щомъ като се събуди, ще дойде въ стаята ми, да ме пита какъ съмъ спала. Прочее, ако ме обичашъ, бързай, приготвай се и трѣгвай. Забрави, че майка ми е била хладнокрѣвна спрѣмо тебъ, забрави, че баща ми та е нарѣгалъ идиотъ, забрави всичко само за менъ, само за моята любовъ и за всичко, което ти е свѣто и скъпо! Какво? колебаешъ ли се?

Добрѣ, но ще бѣде плачевно слѣдствието, защото родителитѣ ти не могатъ да ме търпятъ, — отговори Жоржъ, който, прѣди идването на Алекса, се бѣ вдълбочилъ въ четението на Ла Брюйера.

— Азъ пѣкъ ще умѣя да ги убѣдя, че трѣбва да те уважаватъ. Даже тѣ промѣнливи отчасти мнѣнието си за тебъ, възрази Алекса рѣшително.

— Е добрѣ, азъ ще постѣпвамъ съгласно съвѣтитѣ ти, бидейки увѣренъ, че тѣ сѣ драгоцѣнни и за менъ, и за тебъ. Ще се приготвя сега, въ половинъ часъ.

— Лодката е готова на брѣга, съ нея ще отплатуваме, — каза Алекса, като закрочи изъ стаята.

* * *

Съмнѣ се. Лѣчнитѣ на слънцето освѣтиха и оградиха съ розова краска планини, долини, езера. Само тукъ — тамъ облаци по небето.

— Хубаво е врѣмето днесъ, — каза Г-нъ Хотъ, като взе отъ лодкаря лопатитѣ и завъртя.

— Да, хубаво; но какво е това срѣщѣ? да не би да е лодка? Да, да, лодка.

— Това е лодка, — отговори Г-нъ Хотъ.

— Виждамъ, че е лодка. Види се отъ Евиянъ иди. Защо ли толкова рано?

— Виждашъ ли колко рано иде тази лодка отъ Евиянъ? — като се отправи къмъ Г-жа Хотъ.

— А ти видя ли? — попита сърдито послѣдната

— Менъ сега това не ме интересува, а желалъ бихъ да знаѣхъ гдѣ ще намѣримъ Алекса.

— Ей че си оригиналъ! Човѣкъ не смѣе да каже двѣ думи въ твоето присѣствие!

Г-жо, не съмъ расположенъ да слушамъ сега съвѣтитѣ на критикитѣ, — отговори Г-нъ Хотъ.

— Ще ги слушашъ ти, защото имашъ осѣзателна нужда.

— Лодка иде отъ Евиянъ, — каза проницески Г-нъ Хотъ.

— Заповѣдайте?

— Лодка иде отъ Евиянъ.

— И това ли ти е бащинската любовъ? Не те е срамъ! — каза Г-жа Хотъ, като хвърли нѣколко когледни къмъ идещата лодка.

— Млъкни! ти казвамъ, — изгърмя Г-нъ Хотъ.

— И на какви основания, любезний приятелю?

Сега не съмъ расположенъ да ти отговарямъ. Азъ търся сега Алекса.

— Да, да, търсишъ ѝ, защото ѝ много обичашъ; а защото ѝ много обичашъ, за туй бѣхъ и тиранинитѣ ти постѣпки спрѣмо нея.

— Бѣди проклѣта, защото никогажъ спокоенъ не си ме оставяла. Азъ винаги съмъ страдалъ отъ твоето безумие. Разбира се като си идиотъ.

— Ти пѣкъ си идиотъ на идиотитѣ, — пзвика Г-жа Хотъ, когато заведишъ съзря единъ мѣжъ и една жена въ лодката, която идеше отъ Евиянъ.

— Ето ѝ Алекса! — изрѣва Г-нъ Хотъ, като се понадигна и малко оставаше, за да се обърне лодката.

Двѣтѣ лодки се спрѣха, чадо и родители се поздравиха, освѣтени отъ заритѣ на дневната лампа, като проливаха слъзи отъ неописуема радостъ. А Жоржъ нѣмѣше и наблюдаваше тая тѣй драматическа сцена.

Янко Поповъ.

Ипотикираний момъкъ.

(Продължение и край).

Той обаче слѣдъ нѣколко минути пакъ се съвзбѣлъ, като испустилъ единъ грѣмогласенъ смѣхъ, за глупавитѣ му мисли и чувства и като тѣкувалъ станжлото у него физиологическо явление прѣдъ вида на родното му мѣсто и пр. съ материялистическитѣ му начала. — Ха! ха! ся засмѣ той, окайваки себе си за горнитѣ чувства и пакъ съвзбѣлъ гордостта си, като истѣгналъ направо въ дома на Г-нъ Moulinier, гдѣто го чакали многобройна публика. Препанпето било най-горѣщо, блѣскаво. За негова честь се е далъ банкетъ нея вечеръ, гдѣто биле поканени най-първитѣ граждани. Напили издравици и вече не оставало друго нищо, освѣнъ въичаванпето му. За тая цѣль приготвленията ставали най-величествено, а Г-ца Moulinier не можала да дочака него день, когато ще бѣде съединена съ него и ще се нарѣче Г-жа Д-ръ Delivier. За умрѣлата му майка, за спрчетата и за Маргарита, дума вече не ставала. Най-първитѣ Парижки модисти биле приготвили дрѣхитѣ на Г-ца Moulinier а многоочаквания въичаленъ день дошелъ. Булката била най-богато облѣчена и цѣла сляюща отъ радостъ. Танцове, веселби и всичко що можало да ознамени него день не забравяли; хората вече биле почнали слѣдъ толкова развеселения да си разотиватъ, а Г-нъ Д-ръ Delivier заедно съ невестата си се расхождалъ подъ сѣчеститѣ дрѣвета на не далечната градина, като по тантѣвъ начинъ се наслаждавали на сами отъ хубостта на природата и исказвали горѣщата въ гърдитѣ имъ невисказана още любовь. На това нѣщо твърдѣ много способствувало нея пошь пѣлюлуннето, което между листоветѣ на дрѣвесата ту се изгубвало ту се показвало величествено, като твърдѣ силно повлиявало на тѣхнитѣ млади сърдца. Г-нъ Delivier, пмайки подъ рѣжа виновницата на щастнето му - Г-ца Moulinier, мислѣлъ, че всичкия свѣтъ е създаденъ за него. Той билъ забравенъ. Г-ца Moulinier му се прѣдставила като красавица, ако и да не е имала възможността добръ да разбере това. Само чернитѣ ѝ подъ очила очил малко го безпокоявали, но това не е нищо си казвалъ. Той си прѣдставлявалъ безкрайното си щастие, когато по туй врѣме му се сторило да е минала край тѣхъ една сѣнка. Тая сѣнка лоптѣво подѣйствувала на него. Стори му се да е Маргаритената сѣнка и да е чулъ въ вѣтреца да се разнася неговото име педио тупанне на нѣкое тѣжко тѣло. Той се е завърнялъ заедно съ Г-ца Moulinier, оставилъ я и пзлѣзълъ самъ за малко. Отправилъ се къмъ онова мѣсто отъ гдѣто се е разнасяло тѣжкото тупанне и пристигналъ прѣдъ единъ скали високи. Погледналъ отъ горѣ и въ блѣдната свѣтлина на мѣсечинната като че е съзралъ подъ каизритѣ да се движи нѣщо. Любопытенъ и безпокоенъ, слѣзълъ полєка долу и дѣйствително е видѣлъ едно човѣшко сѣщество въ послѣдната агония. Втрѣчилъ очитѣ си, липилъ на самъ на татѣкъ и не закъснялъ да позива Маргарита!

— Маргарито! ти ли си! Истинна ли е или съ-

нувамъ, извикалъ О! прости ма, прости ма, Маргарита разкайвамъ се. О! съживи си! Нѣма да умрешъ. Ще живѣемъ пакъ заедно! извикалъ съ плачевенъ гласъ, но е било вече много късно. Маргарита едвамъ продумала, «прощавамъ ти» и пздъхнала!

— Нѣма, нѣма да умрешъ, извикалъ той, като прѣгръщалъ мъртвото вече тѣло и се помжчилъ да го съживи, но тѣлото вече било студено неподвижно

Г-нъ Delivier колѣничилъ прѣдъ Маргаритеното тѣло, поискалъ прошка, цѣлуналъ го нѣколко пѣти но е разбралъ, че всичко вече е било напраздно. Неговитѣ материядни начала въ нея минута не могли да му помогнатъ, а той при всичко че виждалъ прѣдъ себе си единъ трупъ, обаче осѣщалъ нѣщо свѣрхестественно да се е отдѣлилъ отъ този трупъ, и да го извинява. Той съ наведена на долу глава стоялъ нѣколко минути и слѣдъ това, станжалъ и покривъ трупа съ каквото на около намѣрилъ: трѣви, шумулакъ, прѣстъ и пр. послѣ съ насъззани очи, мислейки за тайственността на природата и за необеснимата оная сила, която свързва двѣ сѣщества, и която той приемалъ за нѣщо искусствено.

Като се завърнялъ пакъ, той се е присторилъ, че е уморенъ, нерасположенъ и, като се отдѣлилъ въ особена една стая, лѣгналъ, мислейки все за Маргарита. Той тогава едвамъ почналъ да се събуди отъ дълбокия си сънъ и почналъ да разбира, колко се сгрѣшилъ и се отдалечилъ отъ щастнето. Раскавалъ се за всичко, но нѣмало вече какво да прави. Той вече билъ изгубилъ и майка, и братия, и Маргарита, пвсѣчко, всѣчко; за какво? за нищо. Разбралъ, че нито богатството, нито почеститѣ, нито тѣлѣтѣ и пр. сѣ овия, които ни принасятъ щастнето. Разбралъ, че щастнето се състои въ взаимната любовь и че често пле ритаме го като прѣдполагаме, че ще намѣримъ по голѣмо щастие! Человѣкъ самъ е виновника, както на щастнето, така и на злощастнето.

Така, мислейки той, заспалъ и слѣдующий день се е събудилъ много късно. Но той вече отъ нея минута се е пзмѣнилъ пѣкъ. Той станжалъ меланхоличенъ, тъменъ, и за нищо друго не мислѣлъ, освѣнъ за стореното отъ него. Г-жата му както и Г-нъ Moulinier, не закъсняли да забѣлѣжатъ това. Въ началото се помжчили да го развеселятъ, но той полкото отпваше по тъмепъ ставалъ. Неговата меланхолия и разочарование достигнали на върха си, когато една вечеръ забѣлѣжилъ лѣжливото подъ ония сини очила око на Г-жата му, както лѣжливитѣ му жабил и перуката ѝ! Отъ тогава вече той се обземалъ отъ особенни скжрби, когато се приближавалъ врѣмето да се види съ Г-жата си. Тя отъ друга страна, гузна да не би Г-нъ Delivier да се е влюбилъ въ друга нѣкоя, ревнивостта ѝ достигнала до такава стѣпенъ, щото не желаяла да се отдѣли отъ него нито една минута. Тя знаела вече всѣчко за Маргарита, и за това често го качавала и жмѣрляла. Веджжъ даже тя си е позволила да му каже, че е потикпанъ, че всѣчко ней дължи, че е длѣжешъ да удовлетвори всичкитѣ ѝ каприци и желанья. Това именно до толкова отчая Delivier, щото, той вече поч-

нялъ често да отсъствува за няколко дни от къщата, като ги прѣкарвалъ или въ бѣдня си домъ при братията си, отъ които той колѣ вече поискалъ прошка, или като се расхождалъ край оцѣни канари, отъ гдѣто е била се хвърлила Маргарита. Тя му се прѣдставяла въ въображеніето му, че ту го глѣчи за прѣстѣпленіето, ту го прощава. Въ богатитѣ си въ Парижъ дни той билъ доста привикналъ да употребява алкохола, сега той всецѣло се е прѣдалъ на него. Така дни минавали въ отчаяніе, а неговото здравословно състояние доста се е развалило. Г-нъ Moulinier не веднѣжъ го е заплашилъ съ изпѣждане и отдаване подъ сѣдъ за неговото повѣденіе. Той обаче вече не е билъ въ себе си. Слѣдъ няколко врѣме Г-жа Delivier е добила едно дѣте. Какво дѣте! То е било ужасъ да го види човѣкъ! Една глава оригинална, безъ опредѣлена форма и опредѣлени органи за животъ! очи, слѣпи безъ орбита, и пр. Г-нъ Delivier, поискалъ да види това нещастно дѣте. Но уви! това му се е отказало во най-сетитѣ съ силни настоявания той можалъ да го види! Прѣдъ вида на това ужасно сѣщество, той се стрѣсенъ. Хвърлилъ го на страна и обезумѣлъ излѣзълъ отъ къщата, викайки, такава майка, такава дѣте! Послѣ почналъ да се смѣе, пропзнася името на Маргарита. Г-нъ Delivier отъ тогава се изгубилъ вече отъ гр. L.....

Ние го срѣщаме пъкъ въ Парижъ повече *лудъ*! Колкото за Маргаритеното изгубване, полицията не слѣдъ много намѣрила група, по не и виновния! Лудостта

на Г-нъ Delivier понеже не била опасна той свободно се расхождалъ въ града но най-сетитѣ въ единъ моментъ на по-голяма ненормалностъ, се хвърлилъ въ Секуана и се е удавилъ при всичкото старание на гаменитѣ, неговии другари и нагледници да го спасѣтъ! *

Историята на Г-нъ Delivier тукъ вече се свършваше, а азъ продължавахъ да държи въ рѣцѣти си вѣстника, обзетъ отъ меланхолия и дълбоки мисли. Природата е тайна, си рѣкохъ, и тя ще продължава да е тайна и да върви по едни опредѣлени и неизвѣстни пѣтъ—минимални закони, отъ които колкото и да искаме да се отклонимъ и колкото да се мчимъ да ги привѣдемъ въ опредѣленность и ограничение по нашитѣ възглѣди, тѣ ще слѣдватъ да бѣдѣтъ вѣчно такива, каквито сѣ били отъ началото си. Сърцето винаги ще изрвенствува. То ще продължава да е единичкия прѣдвѣщатель и изворъ на щастіето и на злощастіето.

М.

„Л ю л к а“.

Научна иллюстрирана сбирка за дѣца. Цѣна 20 ст. прѣдплатени. За непрѣдплатилитѣ 25. ст. Остѣтъ 1%. Адресъ: Редакция «Люлка» Видинъ.

Стъ Редакцията.

Корреспонденция.

Г. Г. Норуч. Хр. Сървъ *Ильвенъ* получихме 7 л. стойността на «Ж. Св.» съ «Домашния» за 98 год. благодаримъ

ВСѢКОЙ ВТОРИЙ ЛОЗЪ ПЕЧЕЛИ

ПЕЧАЛБИ САМО ВЪ БРОЙ

ПЪРВА ОТЪ ДЪРЖАВАТА ПРИЕТА И ГАРАНТИРАНА

БЪЛГАРСКА-КЛАССНА-ЛОТАРИЯ

ПЪРВО ГОЛѢМО ПУБЛИЧНО ТЪГЛЕНИЕ СЪ ПЕЧАЛБИ ВЪ СОФИЯ НА 10-а ДЕКЕМВРІЙ Т. Г.

25000 парични печалби въ цѣла стойность отъ Четири милиони 526,000 л. з.

НАЙ-ГОЛѢМАТА ПЕЧАЛБА
ВЪ НАЙ-ЩАСТЛИВЪ СЛУЧАЙ: Половинъ милионъ = 500000 лева въ злато

НИЙ ПРѢПОРЪЧВАМЕ И ПРАЩАМЕ СЪЩО ВЪ СТРАНА СРѢЩУ БРОЙ.

Оригинални лозове на официални цѣни: цѣли на 10 л.з., половина на 5 л.з., четвъртъ 2.50 л.з., една осма 1.25 л.з.

ОСКАРЪ БРАЙЕРЪ & С^{НЕ} ГЛАВНИ КОЛЕКТОРИ

РУССЕ, ПЛОЩАДЪ ЦАРЬ БОРИСЪ.
АДРЕСЪ ЗА ТЕЛЕГРАМНИ: „БРАЙЕРБАНКЪ“ РУССЕ.
ТЕЛЕФОНЪ № 43.

СОФИЯ, ТЪРГОВСКА УЛИЦА № 4.
АДРЕСЪ ЗА ТЕЛЕГРАМНИ: „БРАЙЕРБАНКЪ“ СОФИЯ.
ТЕЛЕФОНЪ № 43.

Годишенъ абонаментъ:

за абон. въ Т.-П. станция — на списанието . . .	л. 3.—
— на списанието съ притурката . . .	„ 5.50
I за абон. на право въ Дирек. — на списанието . . .	„ 4.—
на списанието съ притурката . . .	„ 7.—
II за странство — на списанието . . .	„ 5.—
— на списанието съ притурката . . .	„ 9.—

Всичко, що се отнася до списанието или притурката изпраща се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския Свѣтъ» ул. Войнишна № 122 — Варна.

Писма неплатежи не се приематъ.

Всѣкакви обявления, относящи се до госпожи и господа, приематъ се.

Правото на записъ въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ абонамента.

Отговорникъ А. Петровъ

Печатница Л. Нитче — Варна